

1. Înainte de micul dejun

— Unde pleacă tata cu toporul ăla? o întrebă Fern pe mama sa, în timp ce pregăteau masa pentru micul dejun.

— Afară, la cocină, iî răspunse doamna Arable. S-au născut câțiva purceluși azi-noapte.

— Nu înțeleg de ce-i trebuie un topor, continuă Fern, care avea doar opt ani.

— Păi, unul dintre ei e plăpând. E tare mic și prăpădit, nu se va alege nimic de el. Așa că tata a hotărât să rezolve problema.

— *Să rezolve problema?* izbucni Fern. Adică, să-l omoare? Doar pentru că e mai mic decât ceilalți?

Doamna Arable puse o ulcea cu smântână pe masă.

— Nu țipa, Fern! spuse ea. Tatăl tău are dreptate. Probabil că oricum purcelușul va muri.

Fern împinse un scaun din drum și fugi afară. Iarba era umedă, iar pământul mirosea a primăvară. Papucii lui Fern musteau de apă când l-a ajuns pe tatăl ei din urmă.

— Te rog, nu-l omoră! susțină ea. Nu e drept. Domnul Arable se opri din mers.

— Fern, spuse el cu blândețe, învață să te controlezi.

— Să mă controlez? șipa Fern. Este o problemă de viață și de moarte și tu-mi spui să mă controlez.

Cu obrajii șiroindu-i de lacrimi, apucă toporul și încercă să-l smulgă din mâna tatălui.

— Fern, spuse domnul Arable, eu știu mai multe despre creșterea porcilor decât tine. Unul plăpând îți aduce numai necazuri. Și-acum fugi de-aici!

— Dar e nedrept, strigă Fern. Doar nu-i de vină purcelușul că s-a născut micuț, nu? Dacă aş fi fost *eu* foarte mică la naștere, m-ai fi omorât?

Domnul Arable zâmbi.

— Sigur că nu, spuse el, privindu-și cu dragoste fiica. Dar asta e altceva. O fetiță e o chestie, pe când un purceluș subdezvoltat e cu totul alta.

— Nu văd nici o diferență, răsunse Fern trăgând în continuare de topor. Asta-i cea mai groaznică nedreptate de care am auzit vreodată.

Un zâmbet straniu apără pe chipul lui John Arable. El însuși părea gata să plângă.

— Bine, spuse el. Tu du-te înapoi în casă și îți aduc purcelușul când vin eu înăuntru. O să te las să-l hrănești cu un biberon, ca pe un bebeluș. Atunci o să vezi ce problemă poate fi un purceluș.

Când, după o jumătate de oră, domnul Arable intră în casă, căra o cutie pentru alimente sub braț. Fern era sus să-și schimbe papucii. Masa din bucătărie era pregătită pentru micul dejun și încăperea mirosea a cafea, a cotoșită, a igrasie și a fum.

— Pune-l pe scaunul ei! spuse doamna Arable. Domnul Arable puse jos cutia pe locul lui Fern. Apoi merse la chiuvetă, se spăla și se șterse cu un șervețel.

Fern coborî încet treptele. Ochii îi erau roșii de atâta plâns. În momentul în care se apropiie de scaunul ei, cutia, din care se auzea un zgomot ciudat, se mișcă. Fern privi către tatăl ei. Ridică apoi capacul. Acolo, înăuntru, uitându-se în sus către ea, se afla purcelușul nou-născut. Era alb. Lumina dimineții se întrezărea prin urechile lui și le făcea să pară roz.

— E al tău, spuse domnul Arable. Salvat de la o moarte prematură. Și să mă ierte bunul Dumnezeu pentru nesăbuința asta.

Fern nu putea să-și ia ochii de la micuțul purceluș.

— Vai, șopti ea. Vai, uitați-vă la el! Este pur și simplu perfect.

Închise cutia cu grijă. Întâi își sărută tatăl, apoi mama. După aceea ridică din nou capacul, scoase purcelușul și-l lipi de obrazul ei. În acest moment intră în cameră fratele ei, Avery, în vîrstă de zece ani. Era bine înarmat, ținând o pușcă într-o mână și un pumnal din lemn în cealaltă.

— Ce-i aia? O interogă el. Ce are Fern?

— Are un musafir la micul dejun, spuse doamna Arable.

Spălă-te pe mâini și pe față, Avery!

— Să-l vedem! spuse Avery punând arma jos. Chestia aia prăpădită numiți voi porc? Grozav exemplar – nu e mai mare decât un şobolan alb.

— Spală-te și mănâncă-ți mâncarea, Avery, ii spuse mama. Autobuzul școlii va fi aici într-o jumătate de oră.

— Pot să am și eu un porc, tati? întrebă Avery.

— Nu, eu dăruiesc porci doar celor ce se scoală devreme, spuse domnul Arable. Fern a fost în picioare de-nată ce s-a luminat, încercând să scape lumea de ne-dreptate. Ca urmare, acum are un porc. Unul mic, ce-i drept, dar totuși e porc. Asta arată ce se poate întâmpla când cineva se căsătorește rapid. Haș, la masă!

Dar Fern nu putea mâncă până nu lua și purcelușul o înghițitură de lapte. Doamna Arable găsi un biberon și o tetină. Turnă lapte cald în biberon, ii potrivi tetina și-l înmână lui Fern.

— Dă-i micul dejun! spuse ea.

Într-un minut, Fern stătea pe jos într-un colț al bucătăriei cu bebelușul ei între genunchi, învățându-l să sugă din biberon. Purcelușul, deși mititel, avea mare poftă de mâncare și învăța rapid.

Autobuzul școlii claxonă din stradă.

— Fugi, ordonă doamna Arable, luându-i purcelușul lui Fern și strecându-i în mână o gogoasă.

Copiii alergă în stradă și se urcară în autobuz. Fern nu-i băgă în seamă pe ceilalți elevi. Nu făcea decât să privească afară pe geam, gândindu-se la cât de minunată e

lumea și la cât de norocoasă era ea pentru că trebuia să îngrijească un purceluș. Până să ajungă autobuzul la școală, Fern găsi un apelativ pentru prietenul ei necuvântător, alegând dintre cele mai frumoase nume pe care le știa.

- Numele lui e Wilbur, își spuse ea încet.
 - Tot la purceluș îi era gândul când profesorul o întrebă:
 - Fern, care e capitala Pennsylvaniei?
 - Wilbur, răspunse ea visătoare.
- Elevii chicotiră. Fern roși.

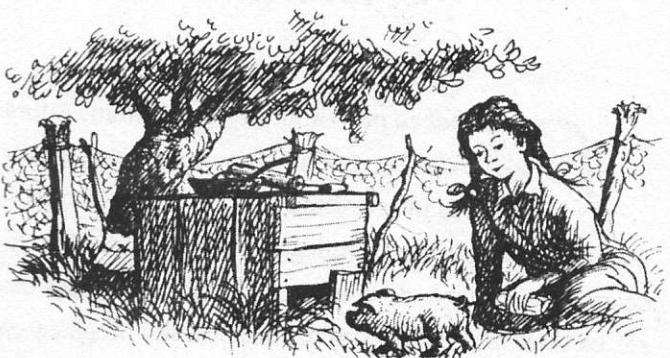
2. Wilbur

Fern îl iubea pe Wilbur nespus de mult. Adora să-l mângâie, să-l hrânească, să-l ducă la culcare. În fiecare dimineață, de cum se trezea, îi încălzea laptele, îi lega bavetica și îi ținea biberonul. În fiecare după-amiază, de cum oprea autobuzul în fața casei, ea sărea afară și fugea spre bucătărie să-i pregătească încă un biberon. Îl mai hrânea încă o dată la ora cinei și încă o dată înainte de a merge la culcare. Doamna Arable îi mai dădea o masă în fiecare zi pe la ora prânzului, când Fern era plecată la școală. Lui Wilbur îi plăcea tare mult laptele și nu era nicicând mai bucuros decât atunci când Fern îi încălzea un nou biberon; stătea și se uita la ea, cu o privire drăgăstoasă.

În primele lui zile de viață, lui Wilbur i s-a permis să stea într-o cutie, lângă cupitorul din bucătărie. Apoi, când doamna Arable s-a plâns de asta, a fost mutat într-o cutie mai mare, în şopron. Când a împlinit două săptămâni, a fost mutat afară. Era vremea florilor de măr, iar zilele

devineau mai calde. Sub un măr, domnul Arable amenajă un țarc special pentru Wilbur și-i pregăti o cutie din lemn plină de paie, cu o ușită decupată astfel încât porcușorul să poată intra și ieși când voia.

- Nu-i va fi frig noaptea? întrebă Fern.
- Nu, îi răspunse tatăl. Fii atentă și vezi ce face.

Înțând un biberon cu lapte, Fern se așeză sub măr, în curticică. Wilbur alergă către ea și fetița îi ținu sticla în timp ce el bea. Când termină și ultima picătură, porcușorul grohăi și merse somnoros spre cutie. Fern trase cu ochiul prin ușită. Wilbur scurma în paie. În scurt timp, săpase un tunel. Se strecuă în el, făcându-se nevăzut, acoperit complet de paie. Fern era încântată. Se simțea ușurată să știe că „bebelușul“ ei avea să doarmă acoperit și la căldură. În fiecare dimineață, după micul dejun, Wilbur mergea cu Fern până în stradă și aștepta venirea autobuzului. Ea îi făcea cu mâna, iar el stătea și urmărea

autobuzul până când acesta dispărea, luând curba. În timp ce Fern era la școală, Wilbur stătea închis în țarcul lui. Dar după-amiaza, de îndată ce ea se întorcea, îl lua afară, iar porcușorul se ținea după ea peste tot. Dacă fata mergea în casă, Wilbur mergea și el. Dacă ea urca treptele, Wilbur aștepta în capătul treptelor, până când ea cobora din nou. Dacă-și plimba păpușa în căruț, Wilbur o însoțea. Uneori, în timpul acestor plimbări, Wilbur oboșea, și Fern îl lua și-l așeza alături de păpușă în căruț. Asta-i plăcea. Și dacă era foarte obosit, închidea ochii și adormea sub pătura păpușii. Arăta drăgălaș cu ochii închiși, pentru că avea genele aşa de lungi. Păpușa închidea și ea ochii, iar Fern împingea căruțul foarte încet și lin, astfel încât să nu-și trezească odoarele.

Într-o după-amiază caldă, Fern și Avery și-au pus costumele de baie și s-au dus la pârâu, să înnoate. Wilbur pășea lângă Fern și, când aceasta plonjă în pârâu, Wilbur plonjă și el cu ea. Consideră că apa e cam rece – prea rece pentru gustul lui. Așa că, în timp ce copiii înnotau, se jucau și se stropeau, Wilbur se bălăcea în mîlul de la marginea apei, unde era cald și umed, și minunat de lipicios și de norois.

Fiecare zi era o zi fericită, și fiecare noapte era liniștită.

Wilbur era ceea ce fermierii numesc un purcel de primăvară, adică pur și simplu un purcel care s-a născut primăvara. Când a împlinit cinci săptămâni, domnul Arable a spus că porcușorul e destul de mare pentru a fi vândut